

DO BRACI HARCERZY!

Do Was wyciągam, najmłodszy duchem,
braterską dłoń do przysięgi;
że jako drzewiej pod złych łańcuchem
chcieliśmy tworzyć Hufiec Potęgi
i teraz także pójdziemy karni,
z pieśnią na ustach, wolą mocarni,
my, Pospolitej Rzeczy żołnierze!
Czuwajcie, bracia harcerze!

Że jako drzewiej, gōzieś o wieczorze,
przy obozowym ognisku,
huczała Roła w polu i borze,
przy naszych żrenic hardym polysku...
że jako teraz pod lwowskim grodem
lśni gloria chwały nad czołem młodem,
gdy przyjdą boje i trudy świeże —
będą czuwal harcerze!

A kiedy naród zwycięski w boju
schowa do pochew pałasze,
staniem do twardej pracy Pokoju,
dając Ojczyźnie wszystko, co nasze...

Oto się skrzyknął Hufiec Potęgi
i dłoń wyciąga, dłoń do przysięgi...
— oto, gdy płoną wschodnie rubieże,
czuwają bracia harcerze! J. B.

— Charakteru nie wymarzysz sobie; musisz
go wykuć. Froude.

— Cała nadzieja społeczeństwa polega na
indywidualnych charakterach. Aranning.

LITWA — POLSKA.

Nasłuchujcie, chłopcy, a żywo!
Gdzie to wała harmaty? Skąd to słyhać tętent
kopyt naszych ułanów i bojowy okrzyk legionowej
piechoty?

Słyszycie! jaka wieść radosna przyleciała do nas
orlim lotem: Wilno nasze!

Pękła ściana, rozdziela ją Litwę i Polskę, dwie
wierne siostrzyce. Pękła ściana, bo stanął przed nią
wiarus — żołnierz polski i żelazną pięścią, z całym
junackim, polskim rozmachem o nią uderzył. Nie
wytrzymała takiego ciosu i padła, a orleńscy ułani
wartkim pędem przylecieli do starego Wilna, aby
braciom z Litwy, stęsknionym za swoimi, serdecznie
dłoń uścisnąć i załopotać chorągiewkami pod Ostrą
Bramą. Niech widzi Najświętsza Panna Ostrobramska,
że to polskie zuchy do Wilna przyjechali i u kresów
Rzeczypospolitej straż sprawować będą. Oni drogiego
miasta wydrzeć sobie nie dadzą, choćby paść mieli
wszyscy i ulice barwnymi rabatami zaścielić.

Prawda, że Wam serca skaczą w piersiach, z dziwnej,
dawno niezaznanej radości! Prawda, żebyście na
skrzydłach lecieli tam, hen! w litewskie krainy i paść
chcieli w ramiona dalekim braciom, w tych dniach
tryumfu i szczęścia.

Toż ta Litwa — to kość z kości i krew z krwi na-
szej. Toż to Wilno, to nasza świątynia narodowa,
to nasze ukochanie i duma, — godne stanąć w jednym
szeregu z bezgranicznie bohaterskim Lwowem!...

Przecie to stamtąd wyszli nasi jagiellońscy kró-
lowie; przecie stamtąd szły rycerskie rzesze, by pod
Grunwaldem krwią pieczętować sojusz z bratnią
Polską. Przecie to naszych największych i najdroż-
szych karmiła ta ziemia: Kościuszkę i Mickiewicza.
Wszakże nie obcy są dla nas potomkowie tych,
którzy w 1863 r., w niezliczonych bojach i rzeziach,
dawali głowę za wspólną, umiłowaną Ojczyznę. Dla-
tego radujemy się dziś, bośmy znaleźli tam u wscho-
dnych rubieży Rzeczypospolitej — polskie serca, polską
duszę i polskie, krzepkie dłonie, gotowe do czynu.

A przypomnijmy sobie tych, którzy byli naszymi
duchowymi przewodnikami, którzy byli ideałem dla
pełnych zapachu młodzieńczych serc naszych.

Bo chociaż harcerstwo z za morza do nas przyszło
i za cudzym przykładem rozwijać się poczęło, to
przecie myśmy mieli już dawno swoich »harcery«,
stokroć bliższych i bardziej kochanych. Przecie tam
pracowali owi sławni Filomaci i Filareci, pełni za-
pachu dla Sprawy. Oni nam wskazali piękną, choć
trudnościami najeżoną drogę, po której stąpać usi-
łujemy. Nie żyjącym »harcerzom« cześć oddajemy,
a tym żyjącym i pracującym obecnie zasylamy ser-
deczne: »Czuwaj!« życząc sobie nawzajem, by w tej
wolnej Polsce harcerze stali się jednym z najsilniej-
szych łączników między dawnymi Jej dzielnicami,
zrastającymi się w jedną całość.

Harcerze z pod znaku Orła i Pogoni — pracujcie
w jednym szeregu!

— Trzy najtrudniejsze rzeczy w życiu to:
dotrzymać tajemnicy, wybaczyć krzywdę i zro-
bić dobry użytek z wolnego czasu. Chilon.

Śmiej się!

Uśmiech twe serce natchnie nową wiarą...

Śmiej się!

Błask jasny padnie na twą dolę szarą.

Życie zwierciadłem; patrz nań z uśmiechem na twarzy,
Ono cię wzajem lubym uśmiechem obdarzy,
Lecz jeśli się doń zbliżasz gniewny i ponury,
Ono też ci pokaże zęby i pazury.

— Czyń codzień twą najbliższą powinność.
Goethe.

Żegluga w dziejowym rozwoju ludzkości.

Navigare necesse est, vivere non necesse — po-
wiedział sławny u starożytnych historyk Plu-
tarch. Słowa te zawierają wielką prawdę, stwierdzoną
przez wszystkie wieki i od pierwszych lat istnienia
ludzkości na naszej planecie.

Człowiek pierwotny już, mieszkający w nędznych
sadybach, wśród najdzikszych puszczy — osiedlał się
nad rzekami i jeziorami, budował liche czółno i pu-
szczał się na nurty rzeczne; to był jego gościniec
najlepszy. Na łodzi i tratwie przenosił się z miejsca
na miejsce, nie potrzebując przedzierać się przez
spłątane gąszcz puszczy olbrzymich, w których topo-
rem trzeba było wyrębywać sobie jaką taką drogę.
Płynęli pierwsi żeglarze z prądem wód, aż nad morza,